

LBRIS

We know
books

NOIR de CLUJ

Povestiri reunite de **Bogdan Hrib**

© Tritonic pentru prezenta ediție.

NOIR de Cluj

Povestiri reunite de Bogdan Hrib

Copyright © TRITONIC 2022 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@triton.ro

www.triton.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu

recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):

http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xlsColecția: *Mystery & thriller* este coordonată de Bogdan Hrib.**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României****Noir de Cluj** / povestiri reunite de Bogdan Hrib. - București :

Tritonic Books, 2022

ISBN 978-606-749-612-3

I. Hrib, Bogdan (antolog.)

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan

DTP: Ioan Dorel Radu

Editor: Rebeca Cojocaru

Comanda nr. MT03/2022

Bun de tipar: Septembrie 2022

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins*Argument pentru un nou... Noir / 7***TEODORA MATEI***Umbra / 12***BIANCA TĂMAȘ***Pe cine a supărat doamna M de la doi? / 40***DĂNUȚ UNGUREANU***Penalty mortal / 54***TONY MOTT***Moarte utilă / 82***OVIDIU PECICAN***Ghid / 108***RADU COSTESCU***Nu te-ai fi gândit / 116***LUMINIȚA RUSU***Cum am devenit criminal / 158***BOGDAN HRIB***Sala 101. Prezent și perspective / 170***REBECA COJOCARU***Ultimul tablou / 212***DANIEL TIMARIU***Să nu-ți fie frică de întuneric / 226***ANAMARIA IONESCU***Toți sunt copiii mei / 270***LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN***Așteptând criminalul: o listă a răzbunării / 304***LUCIA VERONA***Un tablou, o crimă, un sonet / 348*

TEODORA MATEI

Locuiește la Ploiești și are deja o lungă experiență de autor (din 2012) atât *mystery & thriller*, cât și *science fiction & fantasy*. În 2015 este co-autoare la „Omul fluture” împreună cu Lucian-Dragoș Bogdan. Volumul este re-editat de Tritonic în 2022.

Din 2016 își începe aventura de autor unic în trilogia „Poveștile Castelului”. Publică singură sau în co-autorat cu Lucian-Dragoș mai multe romane și participă la volume colective „Noir de...” (cel mai recent, în 2021, „Noir de Brașov”), ba chiar coordonează, tot împreună cu L.-D. Bogdan două volume colective cu povestiri de dragoste și unul fantastic/fantasy.

Romanele „Maya” și „Un străin în regatul Assert”, scrise împreună cu Lucian-Dragoș Bogdan, câștigă titlul de *Bestseller Tritonic*.

Seria *mystery & thriller* „Cazurile și necazurile comisarului Anton Iordan” are până acum patru volume: „În mintea comisarului”, „Lumânări vii”, „Afaceri de familie” și „Himere” (2021).

„Lumânări vii”, în traducere „Living candles” a apărut la editura britanică Corylus Books, iar volumul a fost prezentat la festivalul „Newcastle Noir” în prezența autoarei.

O puteți găsi pe facebook, Twitter și Instagram.

Umbra

Teodora Matei

Canicula pusese stăpânire pe București. Cam devreme, după spusele unora. Era timpul ei, ziceau alții. Încheierea anului școlar adusese un pic de ușurare șoferilor resemnați să petreacă în trafic mai mult timp decât ar fi estimat vreun soft instalat pe telefoane sau pe computerele de bord. Urmau câteva zile în care erau programate examenele de evaluare națională, precum și cele de bacalaureat, dar asta însemna cam un sfert din absolvenții anului școlar abia încheiat care să ia cu asalt metrourele, autobuzele, tramvaiele. De prin iulie rămâneau doar salariații. Având în vedere că, și dintre aceștia, mai plecau prin concedii, se prefigurau vreo două luni de condus relaxat pe bulevardele sau străduțele capitalei.

Inspectorul principal Sorin Matache găsi un loc la umbră în parcare a Secției de Poliție a Sectorului 2. Coroana bogată a unui arbore de mătase îi asigura protecția pe toată durata zilei. Se îndreptă spre locul de fumat, unde îi găsi, așa cum se aștepta, pe doctorul Pop și comisarul Anton Iordan.

– Bună dimineața, le spuse zâmbind.

Medicul îi răspunse printr-un gest grăbit din mână; abia luase o gură din cafeaua fierbinte.

– Neața, Sorine! zise Iordan și stinse țigara fumată doar pe jumătate. Hai, c-avem treabă! Comandantul ne vrea pe amândoi, urgent!

Tânărul privi rapid spre ceas; era opt fără zece. Îi aruncă superiorului o privire contrariată, iar acesta dădu doar din cap, indicându-i ușa de intrare în clădire.

– Doctore, vin mai târziu s-o terminăm! șopti aproape conspirativ, arătând cana cu însemnele unei echipe de fotbal, plină pe jumătate, ținută în mâna stângă.

Inspectorul principal îi ținu ușa, așteptându-l să intre. Se îndreptă spre scări, dar auzi din spate:

– Să mergem la lift! Nu prea e lume la ora asta.

Merseră singuri până la etajul trei, iar Matache n-avu timp decât să întrebe:

– Ce s-a-ntâmpat?

– E groasă! Nici eu nu știu prea multe. Doar că e nevoie de discreție, răspunse comisarul, fără a-i da mai multe indicii.

În fața ușii comandantului era un automat de cafea. Anton Iordan puse cana pe el, știind că oricine-ar fi văzut-o ar fi recunoscut-o și ar fi lăsat-o acolo, fără să pună întrebări. Tot el bătu rapid în ușa secretariatului, o întredeschise și se adresă femeii care abia își pornea computerul:

– Sărut mâna! Am venit!

Luată pe nepregătite, ea trecu peste scurtul moment de nedumerire, apoi le arătă ușa capitonată:

– Pofțiți, vă așteaptă!

Inspectorul principal își invită superiorul; acesta intră primul, dar nu înaintă, doar făcu un pas lateral, pentru ca Matache să i se alăture.

– Luați loc, domnilor! le zise precipitat comandantul, după care întinse mâna spre tânărul așezat în fotoliul dinspre fereastră.

Nou-veniții îl studiară pe fugă și salutară politicos când el li se adresă, ridicându-se în picioare:

– Să trăiți!

Părea a avea în jur de treizeci de ani. Părul brunet era tuns scurt, periută, ceea ce-l făcu pe Matache să se gândească la el ca la un coleg din altă secție. Comisarul merse mai departe. Văzând brațele musculoase ascunse de un tricou alb și un sacou subțire, de in, precum și atitudinea rezervată, îl plasă undeva în zona serviciilor speciale. Bănuiala i se confirmă atunci când superiorul lor îl pofti pe cel de-al treilea scaun din fața biroului său, fără să precizeze gradul sau funcția oaspetelui.

– Dumnealui este colegul nostru, Silviu!

Iordan mai aruncă o privire pe furiș spatelui drept al necunoscutului, dar și coatelor sprijinite de masă, postura ce i se păru voit defensivă, iar când comandantul începu să vorbească, privirea i se plimbă peste obrazul proaspăt bărbierit și ochii aproape negri străjuiți de gene dese.

– Domnilor, avem un caz special.

În birou se lăsă liniștea.

– O să vă citesc un schimb de mesaje, apoi o să vă rog pe dumneavoastră să-mi spuneți ce părere aveți. La final vă voi da, evident, toate detaliile.

Matache și comisarul se uitară scurt de la unul la celălalt. De-a lungul anilor își formaseră un cod numai al lor. Dacă cineva ar fi încercat să traducă schimbul de priviri, ar fi fost ceva de genul: *Aveți idee despre ce e vorba? Habar n-am, dar pare al dracului de serios.*

Brunetul privea concentrat în față, nelăsând să se vadă dacă știa, sau nu, dinainte, conținutul corespondenței.

– Bun... Deci voi începe cu cel al primului interlocutor. Precizez: e un tânăr care, la momentul acela, nu împlinise

optsprezece ani: *Nu-mi doresc decât să-ți plimbi limba peste pielea, peste carnea mea. Să muști cu poftă și să-ți dai ochii peste cap, încântat că nimic din ce-ai gustat înainte n-a mai fost la fel.*

Bărbatul făcu o pauză, oarecum teatrală, pentru a urmări reacțiile celorlalți. Matache părea nedumerit, Iordan oftase și încrucisase brațele peste piept, Silviu își încleștase maxilarele și se uita în gol. Comandantul continuă:

– Ei bine, acum intervine răspunsul. Și, deși vă imaginați că asistați la un schimb de replici între doi parteneri înfierbântați, veți fi surprinși. Așa cum am fost și eu, recunosc: *Dragul meu, carnea de om miroase la fel. Are același gust, indiferent de rasă, vârstă sau convingere religioasă. Nu trebuie decât să mă convingi să te gâtesc așa cum meriți. Dar, mai ales, trebuie să mă convingi că meriți.*

Inspectorul principal își dresе glasul și înghiți în sec, fixându-și vârful pantofilor. Comisarul se rezemă de spătarul scaunului, dorindu-și să nu i se adeverească cele mai negre presimțiri. Silviu rămăsese impasibil, însă piciorul drept începu să i se miște aparent necontrolat, lovind parchetul cu călcâiul.

– Continui, preciză comandantul. Citi mai departe de pe ecranul laptopului: *Tu deții regulile, eu mă supun. Ok, ai optispe ani? Încă nu, peste două luni. Vorbim atunci.*

Anton Iordan profită de pauză și își dresе glasul, nu pentru că ar fi vrut să transmită un semnal, ci pentru că simțea că se sufocă, de parcă un ghem de călți i se blocase pe trahee. Văzând că cei doi tineri așteaptă detalii sau ordine, întrebă, șovăind:

– Aș îndrăzni să zic... Canibalism?

– Exact! bătu superiorul său cu palma în birou. Deși v-ar veni greu să credeți, undeva dincolo de noi e o lume

paralelă. O lume în care oamenii se mănâncă unii pe alții! Dar nu asta-i cel mai grav, că dezaxați sunt peste tot! Nu mă miră că sunt unii care cer așa ceva, deși e mult peste capacitatea mea de înțelegere! Ce mă miră și mă îngrozește e că sunt alții care se oferă. Bolnavi sau afectați de substanțe, fac coadă la ușa celor din prima categorie, servindu-se pe tavă. Dumnezeu știe ce-o fi în mintea lor!

Bărbatul se congestionase la față și, spre finalul tiradei, se ridicase și se plimbase nervos pe toată lungimea biroului.

– Dacă nu vă supărați..., interveni comisarul.

– Nu, Iordane, știi ce vrei să zici! Că poate ne-am aprins noi prea repede, că poate e o glumă, dar crede-mă că nu e. Ce v-am citit eu e vârful aisbergului. Am fost aseară la o ședință operativă cu colegi din teritoriu. Am văzut materialele adunate de ei. Am citit rapoartele unor anchete ce implică acest grup infracțional. Cum ziceam, e o lume paralelă, condusă de dezaxați. O societate în care se intră doar pe bază de recomandare. Care are resurse umane și materiale, chiar și tehnică de ultimă generație ca să-și piardă urmele!

– Permiteți, vă rog... Voiam doar să întreb ce-avem de făcut, insistă Iordan.

– Ai dreptate, admise comandantul și își relua locul pe scaun, în fața lor. Povestea, pe scurt, e asta: un tânăr, nu se știe din ce motive, a purtat discuția de mai devreme cu bucătarul dornic de specialități. Îngrijorați de starea lui – e dependent de medicamente și substanțe interzise – părinții i-au spart conturile de e-mail, cele de pe rețelele sociale... Au dat de lucruri de genul celor pe care vi le-am citit mai devreme. L-au internat într-o clinică privată și au apelat, de urgență, la... să zicem, la un prieten de familie, cu vechime și greutate în sistem.

Se uită într-o parte, evitând privirile lor curioase. Trebuia să ambaleze noutățile astfel încât cei trei să nu pună prea multe întrebări.

– Permiteți, domnule comandant... Familia e una instărită, bănuiesc, nu-i așa? Pe deasupra, vrea discreție, pentru că, în caz contrar, ne-ați fi ținut tuturor o ședință și ne-ați fi informat despre noul caz, rosti comisarul, știind că exact asta ar fi spus și mai tânărul său coleg.

– Da, ai dreptate, tatăl e un important om de afaceri. Și politician, pe deasupra. Nu pot să spun mai multe. Mi s-a cerut discreție, o ofer. Și apelez la voi să facem lumină.

Silviu, care asistase la discuție fără să i se miște un mușchi, răsuflă ușurat. Matache îl studie cu coada ochiului, întrebându-se cât de multe știa misteriosul oaspete și care urma să fie rolul lui.

– Peste două zile, tânărul, pe nume Vlad, va împlini optsprezece ani. I-a promis partenerului de discuții, care-și spune BigChef, că singurul cadou de majorat pe care și-l dorește e să se ofere acestuia, pentru o masă delicioasă.

Inspectorul principal înghiți în sec. Oricât de multe ar fi văzut în anchetele de până atunci, asta le întrecea cu mult. Nu putea privi unilateral, din prisma celui care cerea, pentru că putea fi un psihopat sau un dezaxat, la fel ca mulți alți criminali. Încerca să-și explice motivele și așteptările celui care se oferea.

– Și...? întrebă Anton Iordan, intrigat de pauza prea lungă a celuiilalt.

– Îi vom trimite băiatul, veni răspunsul grăbit al comandantului.

– Nu putem face așa ceva! Adică, să implicăm un civil, să-l folosim pe post de momeală... Cu tot respectul, domnule...

– Nu te pripi, Iordane! I-l vom trimite pe Sorin, care se va da drept Vlad.

Abia atunci Silviu le aruncă un zâmbet, de parcă n-ar fi așteptat decât acel moment. Se întoarse pe jumătate spre cei doi și își sprijini palmele de coapse.

– Domnule comandant, permiteți... Eu am trecut de treizeci de ani, nu știu cum..., bâigui Matache.

– Da, știu. Ideea e că semeni foarte bine cu puștiul. Întâlnirea nu va avea loc, cu siguranță, într-un loc deschis, unde te-ar putea vedea bine. În plus, băiatul e destul de ciudat, poartă doar hanorace cu glugă, fie vară, fie iarnă, sau tricouri largi. Crede-mă că ne-am gândit la toate. Chiar și la faptul că nu vei petrece prea mult timp în compania lui. Ai fost ales dintr-un grup destul de mare. Am studiat înălțime, greutate, postură, culoarea părului...

Inspectorul principal rămase fără cuvinte. Acel *noi*, sau *ne-am*, descriind niște necunoscuți, fie ei și superiori ierarhici, care luaseră decizia de a-l trimite pe tavă unui canibal, îl îngrozea.

– Da, știu cum sună asta. Ne-am gândit la toate. Cred. Vei avea o *Umbră*, preciză comandantul, arătând spre Silviu.

Deși știa că ochii tuturor celor prezenți erau ațintiți asupra lui, brunetul păstră pe față o copie a zâmbetului de mai devreme, însă rămase tăcut.

– Pot să-l însoțesc? întrebă comisarul ridicându-se și sprijinindu-și palmele de birou.

– Exclus! Nu mergem la asalt. În plus, colegii de-acolo vor fi pregătiți cu trupe de intervenție. La vedere va fi doar Sorin. Silviu îl va urmări din umbră, că știe cum se face...

– Cum adică, *de-acolo*? se trezi inspectorul principal că-și întrerupe superiorul.

– Ah, da, scuze, nu v-am zis. BigChef stă la Cluj.

Două perechi de ochi îl fixară uimite; Silviu își lipi spatele de spătarul scaunului.

– Iordan și Matache, aveți o oră să vă puneți la curent cu dosarul întocmit de colegii din țară. Silviu, dacă vrei, îi poți însoți. Când e gata mașina, plecați! Va avea un dispozitiv de înregistrare, ca să putem auzi tot ce se discută în interior sau la cinci metri în jurul ei. De asemenea, va dispune și de un dispozitiv de urmărire. Vom ști mereu unde sunteți. *Umbră* e pregătită; Matache, dacă vrei, treci pe-acasă să-ți iei câte ceva. Nu iei cu tine acte, telefon, nimic. Vei primi de la colegii din IT mobilul puștiului. N-are parole, nici amprență... Ai acces la toate adresele de mail, la Facebook, la grupurile din care face parte. Înțeles?

– Înțeles, să trăiți! Am o singură întrebare: ați spus că în lumea aceea, paralelă, nu se poate intra oricum. Nici pe post de chef, nici pe post de... preparate, să zic așa. Cum a ajuns Vlad acolo? Cine l-a invitat? Cine l-a recomandat? întrebă Matache încercând să-și pună ordine în gânduri.

– Nu știm sigur. Avem indicii că, dacă am pătrunde acolo, am avea surprize mari. Cică sunt politicieni, artiști, sportivi... Evident, nu doar de la noi. De peste tot din lume.

– Aha..., făcu tânărul, tot nelămurit. Vii? se întoarse spre Silviu.

– Te-nsoțesc ca o umbră, îi răspunse brunetul, lăsând să se vadă două rânduri de dinți albi, ce contrastau cu tenul bronzat.

*

– Îți dai seama, Sorine, că o să turbez până când o să te-ntorci! zise, cu năduf, Anton Iordan, unindu-și palmele la ceafă.

– Dacă mă-ntorc, șefu', puse Matache accentul pe *dacă*, zâmbind în colțul gurii.

– Nici n-ai plecat de sub aripa mea și te-ai obrăznicit! constată comisarul. Ce motiv ai să rămâi pe-acolo?

– Dacă nu merge totul ca uns, e posibil să-l pierdem. Sau să mă mănânce ăla înainte de-a ajunge salvatorii.

– Hai, prinde viteză, că nu-ți gust glumele! Du-te și ia-ți chiloți, cămăși, ce vrei tu, de-acasă! Nu prea multe, pentru că oricum ți-au pregătit colegii un rucsac cu hanoracele tipului. Dacă BigChef îl știe din pozele de pe rețelele sociale, e musai să le porți!

– Da, șefu'! Gata, am plecat! Silviu, mergem?

Primi, drept răspuns, doar o mișcare scurtă din cap. *Umbra* își pusese deja pe umăr rucsacul și-l aștepta în fața ușii.

– Să trăiți! îl salută regulamentar pe Iordan, apoi își urmă colegul.

– Dacă mai găsec ceva prin dosare, te sun! adăugă comisarul. Chiar așa, cine conduce?

– Eu, zise Silviu întorcându-se pe călcâie. Așa mi s-a ordonat.

– În regulă! Aveți grijă!

– Avem, să trăiți!

*

– Mișto aici, la tine! exclamă brunetul plimbându-se prin garsoniera inspectorului principal. Ai primit vreo moștenire sau ai făcut credit?

– Credit, n-am io baftă de pomeni, oftă Sorin Matache scoțând câteva tricouri din dulap, fără să menționeze că, cel puțin o dată pe an, părinții îi achitau câte o rată la bancă.

– Ia din alea de care-ar purta un puști de optișpe ani, îi atrase atenția celălalt. Pot fi scumpe, că doar taică-su e cine e, da' nu prea serioase! La fel, la încălțări și blugi. Țștia de pe tine-s în regulă, mai ia o pereche, să fie! Oricum, ai deja pregătite hanoracele băiatului.

– Ok, acceptă inspectorul principal, renunțând la câteva haine. Sunt gata, să mergem!

– Haide! concluzionează Silviu, aruncând o ultimă privire admirativă în jur.

*

Pe scaunul din dreapta, inspectorul principal recapitula datele noului caz. În alte condiții, el ar fi condus, comisarul ar fi stat în locul lui și, până la destinație, ar fi revăzut înscrisurile din dosar. Din păcate, de data aceasta, n-au fost lăsați să ia foi printate, nici lucruri personale.

– Să ne gândim ce date avem, vorbi ca pentru el, știind că partenerul său îl asculta atent.

N-avea nevoie de o dovadă; la peste o sută de kilometri pe oră pe un drum național relativ liber, dar plin de serpentine, Silviu era parțial întors spre dreapta. Privea concentrat la drum, însă redusese volumul CD-playerului cu muzică clasică.

– Există o rețea de... persoane interesate de consumul cărnii umane.

Matache expiră îndelung, ca să-și înfrâneze senzația de vomă, apoi continuă:

– Ce mi se pare incredibil nu e faptul că se cere așa ceva, ci că există oameni care se vor sacrificați. Asta nu pot s-o-nțeleg... În fine, era o remarcă personală, adăugă pe fugă, realizând că discuțiile din mașină erau înregistrate și ascultate, în timp real, de colegi de-ai lui. Cineva

a reușit să intre pe grupul acela exclusivist. Să înregistreze conversațiile unui adolescent cu un... cu un... un membru fondator, concluzionă.

– Așa e. Numai că oamenii noștri din Cluj au încercat să-l încolțească acum doi ani, când au interceptat o altă discuție, oarecum similară. Le-a scăpat printre degete. Apoi au apărut adolescenții ăia care, la ruinele conacului din pădurea Hoia-Baciu, au găsit o colecție de pantofi bărbătești de mărimi și modele diferite, toți fiind pentru piciorul stâng. Au ieșit dimineața din pădure, îngroziți, și, cine știe prin ce minune, au anunțat autoritățile. S-au prelevat probe biologice; unele dintre ele erau compatibile cu persoane dispărute și niciodată găsite, altele au rămas în arhivă.

– Când a fost asta? întrebă Sorin.

– Fix acum un an, în iunie 2021.

Inspectorul principal rămase privind fix un punct de pe bordul mașinii.

– Crezi că e vorba de un ritual, adică are legătură cu un eveniment anume, sau cu perioada din an? Cu luna iunie, de exemplu?

– Habar n-am, nu știu ce-a fost în mintea anchetatorilor de-atunci, ridică Silviu din umeri, după care se angajă în depășirea unui microbuz.

– Hei, ai linie continuă! aproape strigă Matache.

– Nu-ți face griji, aici sunt ca acasă, îl asigură brunetul.

La intersecția de la intrarea în Comarnic încetini, regulamentar. Opri în dreptul polițistului care dirija circulația, scoase mâna pe geam și îl salută pe bărbatul în uniformă:

– Salut, vere, ce faci? Tot pe-aici?

– Tot, frățioare, ai grijă, că e plin de radare până dincolo de Brașov!

– Mi se rupe, rânji șoferul în timp ce ridică geamul. Sunt în misiune!

Bucureșteanul se lasă, încet, în jos. Gestul lui nu trecu neobservat, așa că *Umbră* îl asigură:

– Am glumit, ăla mi-a fost coleg de școală.

– Părea un tinerel, cum de...

– Eh, știi tu, ale tinereții valuri... Cum să-ți spun... eu m-am visat mereu om al legii. Am dat la liceul de poliție de la Câmpina, am căzut. Am făcut mate-info, ca orice băiat destupat la minte. Apoi am dat la Academie. Am căzut, doi ani la rând, la probele sportive. Aveam o sută de kile, la aproape un metru nouăzeci. Greu de crezut, nu?! Abia mai târziu mi-a spus cineva de-acolo: ce vrei, mă, trebuia și noi să picăm pe careva. Numai că la douăzeci de ani, cu sângele iute prin vene, nu te gândești la asta. Îți spui că nu ești prea bun, că n-ai muncit destul. Și-am plecat afară. Am muncit, ba cu mintea, ba cu cârca. Am câștigat bani frumoși. Dacă voiam, îmi luam în fiecare lună câte-o mașină ca asta, zise cu năduf, lovind în volan.

– Și, totuși, cum ai ajuns...? întrebă Matache.

– Polițist? Simplu! Într-o seară, după câteva sticle de tărie golite, vorbeam cu un coleg. El se considera la fel de ghinionist ca mine. Nu reușise să facă punctajul pentru admitere, deși trecuse de proba fizică. Ne-am luat la întrecere; așa, băut, am depășit baremul pe testele cărăte de asta din țară. A doua zi mi-am dat demisia. M-am întors acasă, m-am pus pe învățat și pe alergat. De nimic nu-mi era frică așa cum mi-era de rezistență. Mai pusesem niște kile, dar se adunase masa musculară, că pe-acolo ajutasem și la descărcat vagoane. Am vrut să fac pregătire. M-a refuzat o profă de română. Cică n-avea grupă pentru mine. Apoi, una de engleză. Le-am băgat în pizda mă-sii pe-amândouă și, în